

ственпо отношение между другите славянски племена. Разбира се, че ни едно славянско племе не е играло, — и то въ такова кратко време, — такива важни роли въ народното образование, до колкото България въ времето на Симеона. Но най-досгойно за забѣлѣжаване е това, че самъ Симеонъ, — ако и да е водилъ безпрестанни войни съ гърците и ако и да е билъ длъженъ да се занимава съ вътрѣшните преобразования на господарството, — е намрналъ време да изучава, да преводи и да избира оригинале изъ гръцката литература! Той събралъ около себѣ си множество способни и дѣятелни мъже, далъ сѣ-кому отъ тѣхъ литературна работа и, по думите на едного отъ тѣхъ, „напжнилъ съ книги даже и своите палати“ (Калайдовичъ, „Юаннъ Экзархъ Бол.“, стр. 102). Собственъ трудъ на Симеона е „Златоструй“ или преведените 135 избрани „слова“ изъ съчиненията на Иоана Златоусти. Ако самиятъ Симеоновъ преводъ и да е изгубенъ, но въ Россія са намрнати два списка, които сж преписани отъ оригиналтъ. Единиятъ списакъ, който принадлежи на XII-иятъ вѣкъ и който е написанъ на пергаменъ, са намра въ „Имп. Публична Библиотека“; а другиятъ, който е преписанъ въ Клевопечерската лавра въ XV-то столѣтие, така сжщо на пергаменъ, — въ „Московската Духовна Академия“.

Други писатели, освѣнъ Симеона и св. Кирила и Methodия, до колкото ни е извѣстно, сж слѣдующите:

1) Св. К л и м е н т ъ, епископъ словѣнски или ведички, ученкъ на св. Кирила и Methodия. Климентъ са е родилъ въ Моравия. Послѣ смъртта на св. Methodия, противъ неговите ученици, които сж